

de overordnede Domstole paa en eller anden Maade, idet jeg heller ikke synes, at den specielle Fængselsret er paa sin Plads her. Her kunde alvorlige Fejlgreb let komme til at bringe hele Systemet i Miskredit, som Hr. Goll ogsaa gør opmærksom paa. Jeg vil derfor meget gerne være medvirkende til at finde en mere betryggende Ordning end den, jeg tror, baade Kommissionen og jeg har foreslaaet.

Der er derimod en Bemærkning, som er fremsat baade af Rigsadvokat Goll og det ærede Medlem Hr. Pürschel, som jeg ikke synes bør staa uimodsagt, og det er den meget betænkelige Bemærkning — betænkelig, hvis den betyder det, som den i mine Øren betød —, at hvis Lovgivningsmagten ikke ordner disse Forhold paa den eller den Maade, saa vil Domstolene ikke anvende disse Regler. Paa den Maade kan en loyal Domstol ikke ræsonnere. Hvis Lovgivningsmagten virkelig har truffet en Ordning, saa er det Domstolenes Pligt at anvende denne Ordning, hvad de saa i øvrigt synes om den.

Der kunde naturligvis være Grund til indenfor Lovforslagets almindelige Del at tage endnu flere Spørgsmaal op og navnlig da at polemisere med det ærede Medlem Hr. Rytter i Anledning af hans Modstand mod Æresoprejsning gennem Administrationen. Men jeg skal nøjes med her at henviser til den før nævnte Artikel af Landsdommer Krabbe. Det glæder mig at se, at dette Medlem af Kommissionen i Virkeligheden gaar et ret langt Stykke sammen med Justitsministeriet med Henblik paa Administrationens Stilling overfor dette Lovfor-slag.

Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg kort oplæse et Par Ting, der fritager mig for en længere Imødegaaelse. Landsdommer Krabbe skriver følgende: „Lovforslagets 9de Kapitel (Andre Retsfølger af den strafbare Handling) indeholder adskillige dels nærmest formelle, dels reelle Ændringer fra Udkastet. I det store og hele maa disse Ændringer anses for Forbedringer. Det er saaledes formentlig rigtigt, at Justitsministeren og ikke Retten bør træffe nærmere Bestemmelser efter § 76 om Fuldbyrddelsen af den idømte Straf, naar den dømt efter Handlingens Foretagelse, men før Dommen er faldet, er kommet i en sjælelig defekt Tilstand, og at det ligeledes er Justitsministeren og ikke Retten, der tager Bestemmelse om Ophøret af de i § 77 omhandlede Sikkerhedsforanstaltninger overfor Drankere og om Fuldbyrddelsen af den her idømte Straf. I denne Forbindelse kan det bemærkes, at Bestemmel-

sen i Lovforslagets § 18 ligeledes har overladt til Justitsministeren at forandre den af Retten truffne Afgørelse om, hvorledes den Frihedsstraf, der er idømt sjæleligt defekte Personer, skal udstaa, medens Udkastet havde overladt til Retten at træffe saadanne Forandringer. Alle de nævnte Afgørelser egner sig sikkert bedre for administrativ end juridicel Løsning, og det samme gælder maaske i og for sig ogsaa for den i § 75, Stykke 2, til Justitsministeren henlagte Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt en af Retten i Medfør af § 17 eller § 18 anordnet Sikkerhedsforanstaltning overfor sjæleligt defekte Personer bør ændres eller ophæves“. Saa kommer der i det følgende nogle Forbehold, men i Hovedsagen synes jeg, det viser, at flere af Kommissionens Medlemmer efter Kommissionsudkastet er gaaet betydeligt over i den Retning, for hvilken dette Lovudkast er Udtryk, og at der ikke er nogen Grund for det ærede Medlem Hr. Rytter og ogsaa andre ærede Medlemmer til at være mere kongeligsindede end Kongen selv.

Ej heller strækker Tiden til til at gaa nærmere ind paa et Forsvar for Dagsbodsystemet, hvor megen Vægt jeg end lægger paa netop, som det ærede Medlem Hr. Heilesen saa rigtigt bemærkede, at faa Systemet anerkendt trods de, af det ærede Medlem Hr. Rytter og det ærede Medlem Hr. Pürschel stærkt overdrevne, praktiske Vanskeligheder ved Gennemførelsen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var dog, forekommer det mig, ikke saa afvisende, at man ikke skulde kunne naa til Enighed om at indføre Dagsbodsystemet, og jeg vil her tilføje, at man fra Socialdemokratiets Side, og jeg tror, man kan sige ud fra den almindelige Befolknings Synspunkt, vilde føle en Anerkendelse af Dagsbodsystemet som et meget væsentligt principielt Fremskridt i Retning af Straffens ligelige Idømmelse, et Synspunkt, som vi derfor meget vanskeligt vil kunne opgive, og som man ikke fra anden Side, synes det mig, bør modsætte sig trods Ufuldkommenheden ved alt menneskeligt i den praktiske Gennemførelse og trods Hensynet til, at de velhavende derved rammes ganske anderledes end nu.

Jeg tror dermed at have svaret i alt væsentligt paa de vigtigere Stridspunkter, der har været fremme under Behandlingen af den almindelige Del, og skal nu gaa over til den specielle Del.

Maa jeg her straks sige, at det er ugørligt at komme ind paa de mangfoldige Enkeltparagraffer og Enkeltheder i Paragraffer, som er omtalt af alle foregaaende ærede Talere, og man kan heller ikke samle